

Este evanghelia o simplă declarație forensică?

21 iunie 2008

Gili Cârstea

1- Motivul agitației lui Luther în mormânt

Există opinia generală, cultivată mai ales de corpul pastoral, că solia 1888 a fost primită de către biserica rămășiței, și că nu mai este necesară o întoarcere la ea. Zilele acestea vom discuta despre poziția față de solia 1888 a unuia dintre pastorii noștri cei mai prețuiți, cei mai influenți, și cei mai prezenți în media adventistă. Poziția lui este îmbrățișată de cea mai mare parte a corpului pastoral, dar în special de segmentul liberal și de academia adventistă.

Așa cum ați aflat deja din articolele precedente, prietenul meu Edi Constantinescu și-a exprimat public poziția în emisiunile la care participă, și a fost amabil să răspundă nedumeririlor mele despre anumite declarații ale lui.

Iată astăzi una dintre aceste declarații:

„Pe scurt, cred că ceea ce face ca [Grupul] 88, Păcatul Cetății și [Fred] Wright să fie reeditări ale lui Brinsmead, este predicarea neprihănirii prin credință ca o experiență imanentă (ceea ce îl contrazice pe Pavel și îl face pe Luther să se întoarcă în mormânt) și ideea că această experiență imanentă ne poate conduce la perfecțiunea ultimei generații” (cu o minimă editare).

Mai întâi, câteva clarificări:

- Grupul de studiu 1888 – de pe orice meridian ar fi el – nu are nicio legătură cu teologia lui Fred Wright, și mai ales la subiectul biruinței asupra păcatului. Anilumină diferență.

- Noi nu ne ocupăm de solia neprihănirii prin credință, predicată totdeauna de la Luther încoace, și care nu prezintă nicio noutate. Toți opozanții din 1888 credeau în neprihănirea prin credință. Noi ne ocupăm de solia neprihănirii lui Hristos, trimisă în 1888 prin frații Waggoner și Jones, necunoscută în biserică înainte de ei. O astfel de confuzie este inadmisibilă la un pastor adventist.

Acestea fiind spuse, să ne aplecăm puțin asupra declarației lui Edi.

Pentru necunoscători, prin „experiență imanentă” Edi vrea să spună „locuirea Duhului Sfânt în templul sufletului.” Adică, orice discuție despre neprihănirea prin credință trebuie să se limiteze la îndreptățire, așa cum insistă el

peste tot. Citez din scrisoarea lui: „Neprihănirea este 100% îndreptățire, adică este forensică.”

Aceasta este credința de căpătâi a lui Desmond Ford și a tuturor liberalilor din biserică. Este numită „teologie reformaționistă.” Ei cred că moartea lui Hristos a produs o declarație legală, un decret divin prin care Dumnezeu declară pe păcătoși nepăcătoși, și că aceștia vor merge în cer pe baza acestei tranzacții.

Este ca și cum un doctor ar anunța că el vindecă orice boală doar dacă bolnavii votează cu el la alegeri, fără niciun fel de alt tratament.

Credința, da, este singura condiție, dar nu pentru plecarea la cer, ci pentru internare, pentru începerea pregătirii în vederea unei intervenții de mare dificultate, finețe și profunzime, pe care Scriptura o numește „scrierea Legii” în templul inimii (Ier 31:33). Prin credință, credința lui Isus, păcătosul își exprimă dorința ca Dumnezeu să facă din el un templu, după Modelul divin, Isus Hristos.

Protestantismul a ieșit din catolicism pe aripile acestei credințe, că îndreptățirea este tot ce este necesar pentru a fi mântuit. În bezna acelei epoci, o astfel de descoperire era revoluționară, și oamenii au crezut că au descoperit piatra filosofală. Din păcate pentru ei (și pentru partizanii ei de astăzi), aceea era doar o slabă licărire despre ce înseamnă credința, așa cum spunea EGW în perioada Minneapolis. Exista multă lumină care trebuia descoperită în Evanghelie și în solia neprihănirii lui Hristos „în legătură cu legea.” Filadelfia nu era gata pentru încheierea mării controversate, pentru revenirea lui Hristos. Avea nevoie de lucrarea pe care Hristos trebuia să o facă în Sfânta Sfintelor, adică Nunta.

Tragedia este că cea mai mare parte a credincioșilor din Filadelfia nu au prețuit lumina nouă. În limbajul metaforic al viziunii, ei nu au observat că Hristos a părăsit tronul de pe care administrase lucrarea de îndreptățire secole de-a rândul. Au continuat să rămână plecați în fața aceluși tron părăsit, iar diavolul a profitat de ocazia favorabilă. S-a așezat pe acel tron, dându-se Dumnezeu, și a preluat acea lucrare de îndreptățire, făcând-o să pară ca fiind tot ce așteaptă Dumnezeu de la ei.

Pentru mulțime părea ideal. Să trăiești după îndemnul firii pământești și totuși să mergi în cer era cum nu se poate mai convenabil. Dacă este așa, ce sens mai avea să-L urmeze pe Hristos în Sfânta Sfintelor? Ce să facă acolo? Scopul lor era să fie mântuiți. Punct. Iar influența malefică ce radia de pe tronul părăsit de Hristos le confirma că ei au evanghelia autentică, și că cei ce vorbesc despre Legea lui Dumnezeu nu pot fi decât legaliști, oameni care vor să le răpească libertatea în Hristos.

Tragedia cea mai mare însă nu este aceasta. Adevăratul dezastru s-a produs din cauza celor care L-au urmat pe Isus în Sfânta Sfintelor, care credeau că este nevoie de o altă fază a lucrării lui Hristos, dacă marea controversă urmează să fie încheiată. Ei au început, unul câte unul, să părăsească pe Hristos în realizarea nunții, și să se întoarcă la tronul de pe care diavolul administra prima fază a lucrării lui Dumnezeu. Iată descrierea inspirată:

„Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana” (Day Star – 14 martie 1846).

Acesta este impasul în care ne găsim acum. Nunta nu are cu cine să se realizeze. Dumnezeu nu are cui să „scrie” în inimă Legea, caracterul Său, deoarece poporul Lui este mulțumit cu îndreptățirea, cu declarația că sunt sfinți.

Edi spune că Nunta, această lucrare a lui Hristos în Sfânta Sfintelor prin care așează în noi sistemul de operare divin, este o experiență imanentă, și îl contrazice pe Pavel. Da, s-ar putea să-l contrazică pe Pavel, atunci când citești doar capitolul 7 din Romani, și nu știi că Pavel a mai scris și capitolul 8. În acest capitol 8, Pavel spulberă această concepție despre îndreptățire, repetând aproape obsedant că fără locuirea Duhului Sfânt în inimă nu există mântuire. Am scris detaliat despre acest subiect în articolul „Natura umană, legea păcatului și Legea Duhului.”

Eu cred că Luther se întoarce în mormânt din alte cauze. Își dă seama că teologia reformaționistă ar putea să-l mai țină alte mii de ani în mormânt, deoarece marea controversă nu se poate încheia cu un popor declarat neprihănit, dar în realitate păcătos, trăind în nelegiuire încântat că a păzit Hristos legea în locul lui.

Luther nu a văzut capitolul 8 din Romani; pur și simplu nu era lumină pentru vremea lui. Sau invers. Nu era lumină pentru vremea lui deoarece nu l-a văzut. Dumnezeu, Dătătorul luminii, nu a considerat potrivit să pună o altă povară pe umerii lui. Pentru păgânismul practicat atunci sub mantaua credinței în Dumnezeu, era suficient doar primul pas, înțelegerea faptului că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele legii.

Cum se putea să fie altfel? Bolnavul trebuie să aibă ceva încredere în medic, ca să poată fi convins să vină la spital. Abia după ce vine la spital începe tratamentul, sau intervenția chirurgicală. Ar fi absurd ca medicul să ceară pacientului să se facă sănătos înainte de a fi internat în spital, și că aceasta este condiția internării. De aceea a spus Pavel că nimeni nu poate deveni neprihănit prin faptele legii. Tradus în ilustrația noastră, aceasta înseamnă că bolnavul nu este vindecat prin instrumentul care stabilește diagnosticul. Acesta are rolul de a indica prezența bolii, și atât. Tot așa și cu legea. Ea descoperă păcătosului că în el nu există neprihănire, și îl trimite la Marele Medic, acela care scrie legea în inimă.

Fără o generație care vine la nuntă, nu există a doua venire a lui Hristos, și de aceea Luther mai are de stat mult timp în mormânt. Singura lui speranță este solia neprihănirii lui Hristos, trimisă de Dumnezeu poporului Său prin frații Waggoner și Jones. Ea prezintă pe Hristos mult mai proeminent decât a făcut-o oricare dintre soliile Sale, de la Pavel încoace, descoperind bisericii motivul pentru care Hristos trăia fără păcat: Locuirea Tatălui în El. Aceasta este o experiență imanentă, descrisă magistral de Pavel în Romani 8 și în multe alte epistole ale lui.

Din acest motiv eu cred că Luther se întoarce în mormânt, întrebându-se de ce nu a descoperit el Romani 8, și cât va mai trebui să zacă acolo din cauza încropelii laodiceene.

2 - Și Pavel se întoarce în mormânt

Nu numai Martin Luther are coșmaruri în mormânt, uimit de îndreptățirea forensică a partizanilor lui. Apostolul Pavel zace și el în același mormânt, întrebându-se cum este posibil ca vestea bună să se dovedească așa impotentă tocmai la cea mai înaltă specializare a ei: eliberarea din păcat [Romani 1:16-17].

Da, Pavel a scris mai puțin despre o „experiență imanentă” în lucrările lui, dar infinit mai mult decât toți apostolii luați împreună.

De ce a scris mai puțin? De ce nu abundă scrisorile lui de subiectul părtășiei cu natura divină, nunta, Ziua Ispășirii finale și locuirea Duhului Sfânt în templul inimii ca împlinire a scopului etern al lui Dumnezeu?

Deoarece recunoaștem că Pavel a scris - ca toți slujitorii lui Dumnezeu - sub inspirație, atunci avem două opțiuni: Ori nu era adevărat, ori nu era vremea.

Pavel provenea din „cea mai îngustă partidă” a fariseilor. Era ultra-conservator și perfecționist până peste cap. Și să nu vă imaginați că a făcut-o din snobism, sau pentru că așa era moda atunci. Nu. Nicidecum.

Ca și astăzi, moda era să fii liberal, lumesc, relativist, inclusivist, ecumenist. Saduchei acelei vremi erau oameni culti, educați, neîngrădiți de bariere denominaționale, care puneau puțin preț pe comorile de adevăr încredințate națiunii lor. Ei erau interesați mai mult de progresul cultural al poporului lor, care nu era ca celelalte neamuri, închinându-se lemnului și pietrei, ceea ce era odios pentru ei. Unealta lor în acest demers era politica, și de aceea conducătorii bisericii erau aleși mai ales dintre saduchei.

Pavel absolvise seminarul teologic din Ierusalim, și era îndoctrinat până peste cap cu legea ceremonială și sanctuarul. Era de un perfecționism feroce, convins că Dumnezeu nu poate aproba nimic mai puțin decât atât.

Când analizăm fenomenul interesant al convertirii lui, noi toți facem greșeala să privim doar la experiența Damascului. Totuși, ceea ce s-a întâmplat acolo nu a fost decât finalul unei zguduiri petrecute cu ceva timp înainte, și se va dovedi instructiv să studiem acest episod, deoarece are strânsă legătură cu afirmația lui Edi că Pavel nu susține o „experiență imanentă” în evanghelie, ci doar una forensică, legală, juridică.

Pavel se afla în sala de judecată și asculta cu atenție și indignare expozeul lui Ștefan. Cu inteligența și nasul lui fin, nu ne este greu să înțelegem că Pavel

pricepea cam unde bate toată argumentația lui Ștefan, deși acesta părea să insiste mai ales pe episoadele istoriei naționale unde poporul a refuzat lumina de la Dumnezeu și a maltratat pe trimișii Săi. Deși era greu de suportat o astfel de interpretare rușinoasă a istoriei, Pavel asculta liniștit, uimit de tonul pașnic și îngăduința iubitoare cu care Ștefan părea să trateze subiectul.

Dar Ștefan a ajuns la un punct al argumentației lui care a aruncat în aer întreaga sală. A ajuns la Sanctuar și la semnificațiile lui, iar ei știau că subiectul este devastator. Nu a apucat să spună decât că Dumnezeu nu locuiește în templul de la Ierusalim, și audiența a luat foc.

Luca întrerupe narația cu puncte puncte, dar nu ne spune ce s-a întâmplat în acea secvență. Tot ce remarcăm este că Ștefan, de la tonul amabil și controlat, trece brutal la o violență de limbaj străină de maniera și caracterul lui. Ce s-a întâmplat?

Singura explicație valabilă pe care am găsit-o la acest subiect este aceea oferită de sora White:

„Dar Dumnezeu nu locuiește în locașuri făcute de mâini omenești... Când Ștefan a ajuns la acest punct, s-a produs o rumoare în sală. Acuzatul și-a citit soarta pe fețele celor prezenți. El a sesizat opoziția pe care o întâmpinau cuvintele sale, rostite la îndemnul Duhului Sfânt. A înțeles că își prezintă ultima mărturie. Dintre cei care citesc această prezentare a lui Ștefan, puțini o apreciază cum trebuie. Ocazia, timpul și locul trebuie luate în considerare spre a înțelege deplina lor semnificație.

„Când a făcut legătura între Isus Hristos și profeții, vorbind despre Templu așa cum a vorbit, marele preot, cuprins de oroare, și-a sfâșiat haina. Acest gest a fost pentru Ștefan semnul că vocea lui va fi adusă la tăcere pentru totdeauna. Deși se afla abia la jumătatea predicii, el a încheiat-o brusc, întrerupând lanțul profetic și, întorcându-se către judecătorii lui înfuriați, a spus: Oameni tari la cerbice și netăiați împrejur cu inima și cu urechile! Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt!" (3 SP 297).

„Dumnezeu nu locuiește în locașuri făcute de mâini omenești.” Declarația vuia în capul lui Pavel. Nu locuiește, nu locuiește... Dar unde locuiește? De ce Sanctuarul? De ce sistemul ceremonial? Unde este Șekina? Nu, propunerea este nebunească... Nu este posibil ca întreaga Scriptură să fie eronată. Este clar că Dumnezeu locuiește în templu, altfel se prăbușește toată structura credinței adevărate.

Nu putea exista nebunie mai mare decât să-i spui unui fariseu devotat că Dumnezeu nu locuiește în casa lor cea sfântă și slăvită. Și totuși, Ștefan le-a spus-o. Și dacă nu ar fi fost întrerupt, ar fi explicat și de ce crede așa.

Templul nu era decât o pildă pentru locuirea lui Dumnezeu în inima omenească. Acela era locul de odihnă al Creatorului. Era scopul Său din veacuri veșnice, realizat „cu fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om.”

Acum venise Isus, exact după prezicerea lui Moise, ca un membru al poporului lor în care Dumnezeu locuiește. El era Templul real, pentru care cortul fusese doar o pildă, o învățătură intuitivă. În acel Templu, omul și Dumnezeu devin una. S-a terminat cu perdeaua ceremonială dintre om și Dumnezeu. A sosit nunta, unirea dintre divin și uman, și ea se află chiar sub ochii noștri.

„Dar, fraților – ar fi continuat Ștefan – noi am omorât nunta, am agățat-o de lemn declarând că este blestemată de Dumnezeu. Prin acest gest, repudiem credința milenară a poporului nostru, generații întregi care zac în mormânt așteptând zadarnic nunta, ziua când li se vor da haine de in subțire, strălucitor și curat. Refuzând pe Hristos ca templu al lui Dumnezeu, aruncăm la gunoi stâlpul și temelia credinței noastre. Este un gest necugetat, care ne va arunca imediat în haos, devenind mai repede decât ne imaginăm „ca neamurile, ca familiile celorlalte țări,” slujind „lemnului și pietrei.”

Înțelegând intențiile lui Ștefan, Pavel turba. Ce față de înger... ce fiu la dreapta tatălui...? Nimic nu mai conta. O asemenea aberație trebuia zdrobită în fașă, imediat și categoric. L-au omorât pe Ștefan cu pietre, iar Pavel a fost garantul Sinedriului că dreptatea a fost satisfăcută.

Zelul acesta criminal ar fi trebuit să-i aducă pace sufletească, doar se afla în cea mai avansată falangă a apărătorilor credinței. Dar nu se întâmpla așa. Declarația ereticului, că „Dumnezeu nu locuiește...” îi ardea conștiința. Și dacă se împotriva Duhului Sfânt? Perdeaua din Sfânta chiar se rupsese, iar tâmplarul chiar înviase, asta era clar. Pavel știa că soldații romani nu mint și nu dorm în post. Știa că au fost plătiți să mintă.

Acum era mai pregătit ca niciodată de întâlnirea cu Isus. O întâlnire spectaculoasă, în care a fost întrebat ceva, și i s-a oferit o misiune. Perfecționistul nostru a acceptat lumina nouă cu umilință, cu demnitate, cu seriozitate. (Morală este evidentă: Este mai ușor să aduci la lumină nouă un perfecționist îngust decât un saduceu emancipat).

Ei bine, să vii acum și să spui că Pavel nu susține o „experiență imanentă” în evanghelie, este o dovadă de orbire spirituală greu de evitat.

Pavel a fost marele campion al demolării vechii mentalități despre Sanctuar, și dacă ea nu se bazează pe formularea lui Ștefan, atunci Pavel devine un simplu șoarece de bibliotecă, un chibiț prins în jocul palpitant al controverselor teologice. Pavel construiește tocmai pe înțelegerea schimbării locului locuinței lui Dumnezeu. Șekina a revenit la locul ei de drept, inima omenească pe care cu tristețe o părăsise în Eden. Sistemul ceremonial din jurul Templului a luat sfârșit, în sensul că și-a realizat misiunea, arătând spre realitate.

Profeția lui Isaia se împlinise, Dumnezeu locuia „cu omul smerit și zdrobit.” Iar primul om smerit și zdrobit era Isus din Nazaret, adevăratul Templu pe care ai Săi L-au nimicuit. Nu au vrut să creadă că Dumnezeu locuiește în El, și că acesta

este scopul Său cu fiecare dintre ei. Răstignirea nu a fost decât o consecință a acestei atitudini față de lumina nouă.

Aceasta este temelia teologiei lui Pavel. Ștefan a fost corect în afirmația că Dumnezeu nu locuiește în case făcute de mâini omenești, iar Pavel a preluat acest adevăr fără teamă sau ezitări. Romani 8 este devastator pentru cei care susțin că evanghelia este doar îndreptățire, adică o declarație juridică prin care păcătoșii sunt numiți sfinți.

Reiau aici poziția lui despre Sanctuar, ca apoi să citez versetele referitoare la acest subiect:

„În adevăr, cei ce trăiesc după îndemnurile firii pământești, umblă după lucrurile firii pământești; pe când cei ce trăiesc după îndemnurile Duhului, umblă după lucrurile Duhului.

Și umblarea după lucrurile firii pământești este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace.

Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună.

Deci, cei ce sunt pământești nu pot să placă lui Dumnezeu.

Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.

Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihănilor.

Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi” (Rom 8:5-11).

Vorbește Pavel aici despre o „experiență imanentă,” sau nu?

Nu este suficient de clar că întreitul „dacă” spulberă îndreptățirea forensică ce i se atribuie lui Pavel?

Apostolul spune așa: Dacă Hristos nu locuiește în voi, puteți să fiți declarați neprihăniți oricât doriți voi, tot pământești rămâneți, adică vrăjmași ai lui Dumnezeu, oameni tari la cerbice care vă împotriviți Duhului Sfânt în încercarea de a vă convinge că Templul lui Dumnezeu sunteți voi. Dacă nu credeți și nu acceptați acest lucru, să nu visați la prima înviere, deoarece Hristos doar din această cauză a înviat; Duhul, Șekina, a locuit în El.

Și Pavel o ține așa peste tot în scrierile lui, fără teamă sau scuze:

„Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (1 Cor 3.16).

„Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfânt. Și acel Templu sunteți voi” (1 Cor 3:17).

„Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri?” (1 Cor 6:19).

„Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeu lor, și ei vor fi poporul Meu” (2 Cor 6:16).

„În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți o locuință a lui Dumnezeu, prin Duhul” (Efes 2:21).

În Evrei, Pavel pune lucrurile la punct de o manieră și mai sistematică. El construiește pe imaginea lui Hristos ca un templu al lui Dumnezeu, și ajunge magistral la noul legământ, cheia întregului plan de refacere a maladiei păcatului. În capitolele 8 și 10, subiectul este legământul cel veșnic, scopul lui Dumnezeu prin care omul păcătos devine din nou locuința lui Dumnezeu prin Duhul.

„Voi scrie Legile Mele în mintea și inima lor.” Cum se face acest lucru? Intrând dincolo de perdea, adică acolo unde are loc Nunta, astfel ca cele două naturi, umană și divină, să se unească.

Teologia lui Pavel s-a născut în Sanctuar, pornind de pe buzele unui semi-doct ca Ștefan, s-a dezvoltat privind la Isus ca fiind Templul lui Dumnezeu, întruchiparea a tot ce fusese sistemul ceremonial, și s-a încheiat în credința că are în cer „un cort” în care să se mute (adică o copie fidelă a caracterului și personalității lui), fără nicio teamă de cortul acesta pământesc ce se sparge ca lutul.

Spre rușinea noastră, Pavel nici acum nu se poate bucura de efectele teologiei lui despre Sanctuar. Stă în mormânt și nu pricepe de ce poporul acesta al Ierusalimului se lasă dus în necurmăte rătăcirii, când teologia lui despre Sanctuar este atât de clară și strălucitoare.

Dar înțelege cumva ce este în inima noastră, că și el scrâșnea odată din dinți când îl auzea pe Ștefan debitând „prăpăstii.” Știe că generația noastră va avea și ea porția ei de ștefani, a căror față urmează să strălucească de prezența Duhului, ca o confirmare că Dumnezeu nu locuiește în case făcute de mâini omenești.

Prin urmare, prietenii mei partizani ai îndreptățirii forensice, poate vă gândiți că n-are rost să repetați inutil drumul cerbiciei lui Pavel, punând în pericol viața altor mesageri ai lui Dumnezeu.

N-ar fi mai potrivit să reluați teologia apostolului, plecând de la teza lui „imanentă” din Romani 8, că „voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui”?

3 - Ultima generație

Deși recunoaște conceptul ultimei generații ca fiind „o teologie legitimă în adventism,” Edi spune că acesta „ne va duce în pustie,” și de aceea trebuie abandonată. Iată cum se exprimă el:

„Deoarece sfințirea este lucrarea unei vieți întregi, neprihănirea este 100% îndreptățire, adică este forensică. Crucea este o lucrare terminată. Sfințirea nu va fi niciodată [terminată]. Ideea că ultima generație va avea o experiență deosebită de a celorlalți credincioși în ce privește neprihănirea prin credință, implică „o altă evanghelie,” deci este anatema.”

Edi are dreptate, dacă versiunea lui despre ultima generație este aceea pe care o predică dreapta radicală din adventism, cercurile perfecționiste, fariseii moderni. Cu acea versiune nici eu nu pot fi de acord, și am să explic în continuare cum văd acești frați conceptul ultimei generații.

Perfecționiștii cred și ei în îndreptățirea prin credință, în Pavel și Luther. Ei susțin adevărul că păcătoșii sunt primiți în Hristos doar prin credință, fără faptele legii. Până în acest punct, și ei sunt reformaționiști la fel ca și liberalii din biserică.

Stânga liberală se oprește aici, considerând că îndreptățirea este totul, și că singura schimbare reală asupra păcătoșilor declarați neprihăniți este conversia de la putrezire la neputrezire, imediat înainte de plecarea la cer.

Dar dreapta radicală merge mai departe.

Perfecționiștii cred că acum, odată primiți în Hristos, păcătoșii pocăiți încep să scape de păcate, unul câte unul, zi de zi, până când ating desăvârșirea creștină (Și haideți să nu-i acuzăm inutil: Ei nu înțeleg, prin desăvârșire, atingerea unei stări în care nu mai există dezvoltare spirituală, așa acum par unii să-i eticheteze. Ca și pentru toți ceilalți, pentru ei înseamnă ascultare deplină de legea lui Dumnezeu).

Ei cred că păcatele biruite sunt și șterse, înlăturate din caracter. Evident, totul sub puterea Duhului Sfânt, și cu o riguroasă disciplină spirituală din partea lor. Ei cred că eliberarea de păcat este o lucrare progresivă, și care durează o viață întreagă. Când orologiul cersc va da semnalul pentru închiderea harului, Marele nostru Preot va grăbi evoluția aceasta spre desăvârșire a sfinților în viață, făcându-i să biruiască și ultimul păcat, ca astfel să poată primi sigilarea și Ploaia Târzie. Ei o citează pe sora White că Duhul Sfânt nu poate umple un vas murdar, și trag concluzia că vasul trebuie curățit înainte de revărsarea Duhului, după această rețetă evoluționistă. Destul de asemănătoare este și poziția urmașilor lui Fred Wright. Păcatul este eliminat progresiv, în timpul vieții, prin mărturisire și voința de a nu-l mai repeta, sub puterea Duhului Sfânt.

Dacă este așa, de ce nu s-a întâmplat până acum? Iudeii au experimentat această procedură mii de ani, și n-au reușit să ajungă la desăvârșirea cerută unei

generații finale. Poporul nostru a experimentat și el acest model, așteptând să biruiască păcatul pas cu pas, dar cu același succes ca și iudeii. Ne învârtim în jurul muntelui, și fiecare generație se stinge fără să fi ajuns la desăvârșire, la reproducerea „în mod desăvârșit” a caracterului lui Hristos în ei. Generația tânără ia totul de la capăt, cu aceeași mentalitate, cu aceleași speranțe, ca să iasă la pensie și să constate că păcatul este bine-mersi la locul lui, și că „secerișul a venit, vara a trecut, și noi tot nu suntem mântuiți.”

De ce nu funcționează acest concept despre ultima generație? Răspunsul este simplu: Nu este biblic. Nu ține seama de doctrina Sanctuarului și de principiul Nunții.

Planul de mântuire descris în sistemul ceremonial descoperă o soluție diferită. În tot cursul anului, păcătosul avea de făcut un singur lucru: Trebuia să vină la Sanctuar cu păcatul lui, prin credință în soluția oferită de Creator, adică Mielul lui Dumnezeu.

Mărturisindu-și credința în sângele animalului de jertfă, păcatul lui era înregistrat în Sanctuar, iar el era eliberat de vină, ca să nu moară. Dar aceasta era doar prima parte a planului de mântuire, chiar dacă ea se întindea pe parcursul întregului an. În această fază nu exista nicio eliberare de păcat, nicio ștergere a lui. Păcătosul putea veni oricât de des cu jertfa, deoarece păcătuia permanent. Nu existau limite sau restricții. De câte ori constata că a călcat legea, de atâtea ori era așteptat la Sanctuar. Putea veni chiar până în ultima zi dinaintea Zilei Ispășirii, și era primit fără probleme.

În Ziua Ispășirii se trecea la a doua fază a planului de mântuire. În acea zi, păcatele erau șterse din Sanctuar, îndepărtate definitiv, iar vina pentru acele păcate era așezată asupra lui Azazel. Fără această lucrare finală de ștergere a păcatelor, păcătoșii rămâneau responsabili, și deci vinovați pentru păcatele lor, și ar fi murit din cauza lor. Nu conta că în cursul anului au fost iertați, îndreptățiți prin credință. Fără ștergerea păcatelor de la sfârșitul anului nu exista mântuire.

La fel este și în realitate. De la Abel și până la Ziua Ispășirii pentru cei în viață din ultima generație, a funcționat iertarea prin credința în lucrarea ispășitoare a Mielului lui Dumnezeu, adică îndreptățirea. Oamenii și-au mărturisit păcatele, iar acestea au fost înregistrate în cărți, spre a fi eliminate în ultima fază a planului de mântuire.

Dar fără Ziua Ispășirii, planul de mântuire nu se poate încheia, deoarece păcatele trebuiesc nu numai iertate, dar și eliminate, îndepărtate din templul sufletului. Ioan numește această mare lucrare pentru curățirea Sanctuarului ca fiind Nunta Mielului. Ascultați cum confirmă sora White acest lucru, legând împreună toate profețiile majore ale Bibliei la acest subiect:

„Intrarea lui Hristos ca Marele nostru Preot în Sfânta Sfintelor pentru curățirea Sanctuarului, descrisă în Daniel 8:14; venirea Fiului omului înaintea Celui îmbătrânit de zile, prezentată în Daniel 7:13; și intrarea Domnului în templul

Său, profetizată de Maleahi (3:1-3), sunt descrieri ale aceluiași eveniment; și este reprezentat, de asemenea, prin venirea mirelui la nuntă, descrisă de Hristos în parabola celor zece fecioare din Matei 25” (GC 426).

Fără pregătirea Miresei, nu există nuntă. Iar pregătirea Miresei se face prin actul creator al acoperirii cu haine albe, adică părtășia cu natura divină, revenirea Duhului în templul sufletului.

Viziunea despre marele preot Iosua și îngerul (Zah 3:15) tocmai despre așa ceva vorbește. În acel moment crucial, marele preot este îmbrăcat cu haine murdare, dovadă că nu a avut loc nicio curățire de-a lungul anului. Și totuși stă în picioare înaintea îngerului. De ce? Deoarece păcatele nu sunt șterse în această fază a planului de mântuire. Ele au fost mărturisite, și Dumnezeu a primit credința poporului în lucrarea finală, din Ziua Ispășirii, pe care acum o onorează. Expresia din Zaharia este: „Într-o singură zi voi înlătura nelegiuirea țării acesteia.”

Această „zi” este Ziua Ispășirii. Hristos a intrat la nuntă, spre a primi împărăția, dar mireasa a fugit cu Baal chiar când venise timpul pentru oficierea căsătoriei.

Doar așa se explică faptul că ștergerea păcatelor pentru cei morți a avut loc în 1844, iar a celor vii, deși trebuia să aibă loc imediat, nu s-a produs nici până acum. Ne aflăm în pustie, ne învârtim în jurul muntelui, dar nu suntem dispuși să plecăm urechea la descoperirea divină prin care am fost avertizați că părinții noștri au întors spatele lui Hristos, și au revenit la teologia lui Baal despre îndreptățire. De aceea marea controversă nu se poate încheia.

Orice concept al ultimei generații care nu este centrat pe nunta Mielului este eronat, și sigur că produce rezerve, repulsie și respingere. Din acest punct de vedere îl înțeleg pe Edi.

Au fost promovate, predicate și practicate toate modelele de biruință asupra păcatului, de la mărturisire și transfer asupra sanctuarului până la cel mai feroce program de fapte prin care să eliminăm efectele legii păcatului și a morții. Fără succes.

Unul singur a rămas nepromovat, nepredicat și nepracticat: Neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea, adică întoarcerea Duhului Sfânt în templul Său, părtășia cu natura divină în Ziua Ispășirii pentru cei vii, nunta Mielului.

Acesta este singurul model al desăvârșirii ultimei generații. El este ancorat profund în sistemul ceremonial, și explicat în ultima carte a Bibliei ca fiind evenimentul unic ce permite revenirea lui Hristos. El ne va scoate din pustia păcatului în care ne amețește Satana cu tot felul de proiecte spirituale, făcându-ne să credem că nu am evoluat destul spre a atinge desăvârșirea.
